KARİKATÜR

Kız — Ne akıllı, ne asrî mahlûk... N
retilirse onu söylüyor !

— Affedersin, sevgilim, seni biraz bekletttim!..

Bayan — Kocamı daktilosu ile beraber yakaladım.

Hizmetçi — İmkânı yok bayan. Herhalde beni kıskandırmak için söylüyorsunuz!..

— Dün gece öğrendim, kocam her gece eve saat 4 de geliyormuş..

— Ya! Nasıl öğrendin bunu?

— Dün gece biraz kendisinden evvel geldim de!..

— Mucizeye inanır mısın?

— Hayır..

— O halhe bu incileri alabileceğimi hatırım...

— Aman dikkat et, karıcığım. Aşağı düşersen bilet farkı vermek lâzım. Orası daha pahalı bir mevki!..

— Şu erkekleri bir türlü anlıyamıyorum. Kocam daha bu sabah saçlarımı öpüyordu. Öğleyin çorbanın içinde bir saç bulunca kavga etti!..

— Yemekleri ben yapmakta devam edersem bana bu sene ne alacaksın?

— Ağız tadile yemek pişirmesini bilen bir ahçı!..

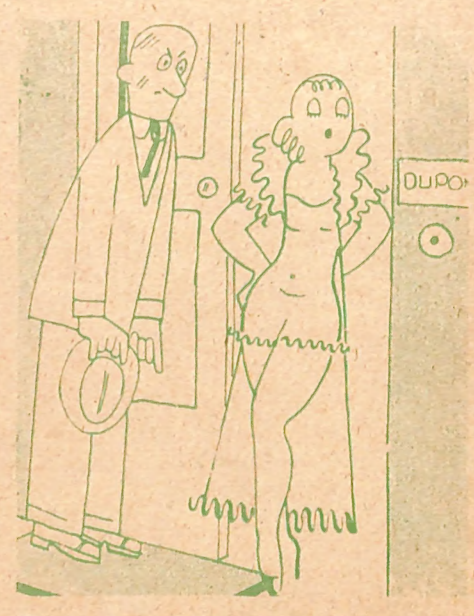

— Kocam evde yok. İsterseniz oturun bekleyin.

— Ne zaman gelir?

— Merak etmeyin, uzak bir yere gitti.

No. 159 CİLT : 7 YIL : 4 FİATI 10 KURUŞTUR 12 İKİNCİKÂNUN 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

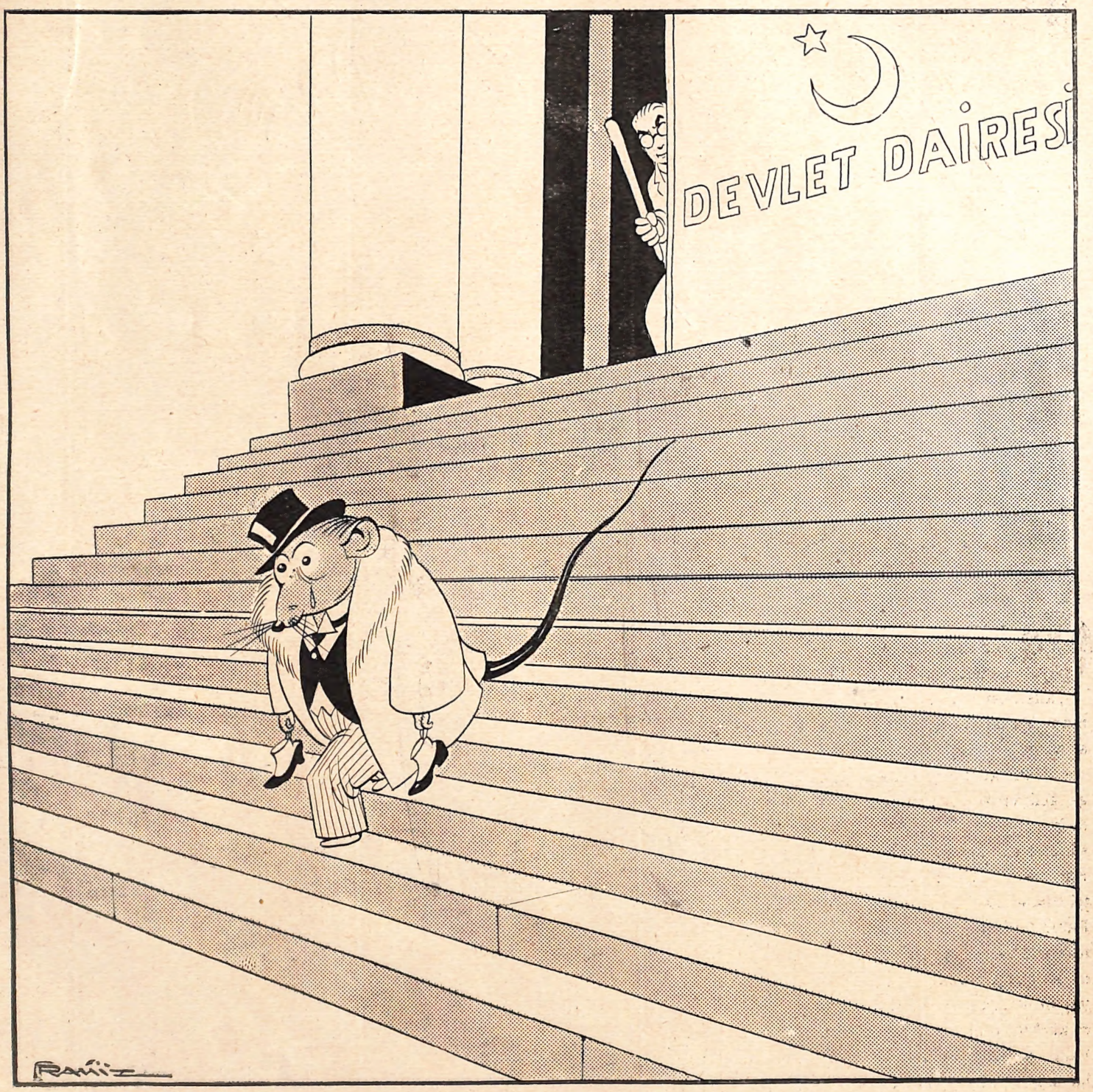

HÜKÛMET KENDİ ALIŞ VERİŞ İŞLERİNDE KOMİSYONCULUĞU ORTADAN KALDIRIYOR„

Vurguncu — Kapıları kapattılar, acaba bize başka delik mi gösterecekler!..

— Kocam adam sarrafıdır,

— Ne âlâ, benim bir ellilik ihtiyarım var. Şunu iki yirmi beşlik yapar mı acaba ?

1939 FALNAMESİ

BİRAZ evvel yazıya başlıyacagım zaman kapı açıldı; içeriye otuz senelik bir eski arkadaş girdi. Çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmam. Fakat ne çare ki, bu arkadaşa karşı zâfım vardır.

— İşin gücün yok da benimle yarenliğe geliyorsan bugünlük beni mazur gör, dedim. Sana bir kahve getirtirim, şu masanın üstünden bir, iki mecmua alıp karıştırırsın... Gerçi yaz mecmuaları gibi içlerinde plâj ve çıplak kadın resmi yok. Fakat mecmuacıların zemheri ayları için icat ettikleri resimler de ötekilerden daha az cazip değildir... Dağda kızak sporu yapan kadınların gerçi göğüsleri, kolları kürklerle örtülmüştür. Fakat buna mukabil bacak kısımları yazdakinden daha açıktır. Şu ayağında skilerle dağdan inerken buzlar üzerinde tepetaklak olmuş kızın manzarası kumsalda güneş banyosu yapan denizcinin görünüşünden herhalde daha canlı ve heyecanlıdır... Sen Bunlarla meşgul ol, ben yazımı yazayım.

Arkadaş hafif hafif öksürdü ve dram oynar gibi boğuk bir ses ve karanlık gözlerle şunları söyledi;

— Heyhat! Resimdeki kızak kayarken tepetaklak olan kız karlar üzerine değil, o vaziyette benim kollarım üzerine, kucağıma düşseydi küçük bir heyecan göstermeden üzerimden silkelediğimi ve «Yahu çocuk.. önüne baksana... Koskoca adamı görmüyor musun?» diye kendisini tekdir ettiğimi görecektin...

Gülerek sordum;

— Okadar ihtiyarlayıp düştün mü?

— İhtiyarlıktan değil, fakruzaruretten azizim.. Sakın telâş etme... Senden para istemiye geldiğimi zannederek yüreğini oynatma... Gerçi senden bugün bir yardım istemiye geldim,. fakat bu para değildir.

— O halde emret...

Arkadaş karşıma oturdu; bir sigara yakarak devam etti;

— Bir gazeteden aldığım birkaç kuruşla kıt kanaat geçindiğimi biliyorsun. Fakat kışın odun kömür belâsı çıkınca müvazene bozuluyor... Onun için boş zamanlarımda açıktan bir iş yapayım dedim ve falcılığa başladım.

Hayretle gözlerimi açtım:

— Ne söylüyorsun yahu... Falcılığın kanunen yasak olduğunu bilmiyor musun?

— Yanlış anladın... Ben evinde gizli fal bakanlardan değilim. Avrupa memleketlerinde sene başlarında fal kitabı neşretmek âdet değil midir? Ben de o neviden bir kitapcık yazdım ve bastırdım.

— Kendi hesabına mı?

— Maalesef öyle... Borç harç kitabı bastırmıya muvaffak olduk. Fakat bir şeyi evvelden düşünemedim. Reklâm meselesi... Hem şimdi eskisi gibi gazetenin son sayfasına bir, iki satırlık ilân koy-

mak da kifayet etmiyor. İlânı mutlaka gazete başlığının iki yanına, eskiden sahibi imtiyaz ile müdiri mesulün adlarının yazıldığı yerlere koyacaksın ki, kitabı satabilesin... Benim okadar parayı gözden çıkarmıya kudretim olsa daha emin bir usule müracaat eder, yani o para ile kışlık kömürümü alırdım olur biterdi. Senden ricam şu... Bana bir dostluk yapacaksın, gazetenin baş yazısında falnamemi reklâm edeceksin..

— Nasıl olur?..

— Pek kolay... 1939 senesi falnamesinin dünyadaki fal kitaplarının en doğrusu olduğunu yazarsın, kitapta yazılan şeylerin birer birer çıkacağını yeminle temin edersin...

— Çıldırdın mı?

— Ve yalan da söylememiş olursun... İstersen sana rasgele birkaç yerini okuyayım.

Arkadaşım 1939 falnamesinin bir nüshasını cebinden çıkardı, hakikaten rasgele ötesini berisini açarak okumıya başladı:

Mart 1939: Bu ay içinde gazetelerde heyecanlı harp haberleri çıkacak,. Totaliter devletler yeniden bazı taleplerde bulunacak, istedikleri güzellikle verilmezse cebren alacağını söyliyerek hazırlığa başlıyacak. O zamana kadar iki defa istifa ettikten sonra üçüncü defa olarak iktidar mevkiine gelecek olan Daladye kabinesi kuru gürültüye pabuç bırakmıyacağını beyan edecek, Çemberlayn Akdeniz kuvvetlerine hazır ol emri verecek. Fransızlar tehlike karşısında fırka kavgalarını bırakıp elbirliği etmiye yemin edecekler... Derken Amerikada radyo ile bir tavassut nutku söylenecek.

Nisan: Antrasit kömürü almak için 1938 Eylül ve Teşrininde müracaat etmiş ve parasını peşin olarak yatırmış bulunan kimselere ait kömürlerin teslim muamelesi bitecek ve birçok aileler sobalarını yakarak bu ayı rahatça geçireceklerdir.

Haziran: Lâğım sularile yetiştirilen salatalar vesaire yüzünden maalesef bazı tifo ve dizanteri vukuatı belirecek ve İstanbul Sıhhiye müdürlüğü fennî bir etüt neşrederek - vaktile atılan okun olduğu yerde durup bizim dünya ile beraber hareket ettiğimizi isbat eden meşhur Yunan filozofu usulile - bu hastalıkların tifo ve dizanteri olmadığını isbat edecektir.

Yine bu ayda İstanbulun her tarafını karasinek basacak ve belediye süprüntüler meselesini ehemmiyetle müzakere ederek projeler hazırlıyacaktır.

Yine bu ayda İstanbul pazarlarında alış verişin azalmasına mukabil, Sandal bedesteninde fevkalâde bir canlılık görülecek, yazlığa gitmek istiyen ailelerle işsiz kalan sabık devlet komisyoncuları bir hayli eşya satacaklardır.

Temmuz: Bu ay içinde deniz kazaları başlıyacak ve her pazar maalesef yüzmek bilmiyerek denize açılan sekiz, on vatandaş ziyan olacaktır.

Ağustos: Bu ay İstanbul sayfiyeleri nisbeten tenha olacak, buna mukabil Meclis intihabının yaklaşması dolayısile Ankara sokak ve kahveleri memleketin her tarafından akıp giden yüz bine yakın vatandaşla dolup taşacaktır.

* * *

Arkadaşa elimle işaret ederek, kâfi dedim. 1939 için yazdığın falnamede olacak şeyleri bir peygamber kudretile keşif ve tahmin ettiğine inandım. Bu makalemi sana hasrederek 1939 tarihini merak edecek okuyuculara seni hararetle tavsiye edeceğim.

KARİKATÜR

Bay — Ayol senin saçların sarı idi, neden siyaha boyadın?..
Bayan — Teyzem öldü ya, matem rengi olsun diye.

Temizlik..,

Cümhuriyet perisi — Başımın temiz kalması için parazitleri ayıklamam lâzım!..

YÜCELE KUDUMİYE

Yazan:
ÇAMDEVİREN

Kardeş, yeni makamın mutlu, mübarek olsun;
İçtiğin balla şerbet, yediğin gevrek olsun!
Beklerdi bu müjdeyi çoktanberi gönlümüz,
Şimdengeri işimiz gülüp sevinmek olsun!
Öyle uygun geldi ki, şöhretin mevkiine,
Bunu takdir etmiyen çıkmadı bir tek olsun!
İsterse her teşebbüs engelle karşılaşsın,
İsterse her bir engel dağ kadar tümsek olsun;
Bütün bu güçlükleri aşar, geçer kuş gibi,
Elverir ki, adamda sendeki istek olsun!
Sanat, ilim, kolunda birer altın bilezik,
Meslek aşkı sırtında ateşten gömlek olsun!
Maarif bostanında senin her bir himmetin
Hemen kök, budak salan birer çekirdek olsun!
Adın gibi yücelsin Maarif günden güne,
İlmimiz gökte gezen kartala örnek olsun!
Her nekadar çoksa da vekâletin işleri,
Yine ihvan evine uğra, bir çeyrek olsun!
Başını kaldıracak zamanın olmasa da,
Şiiri sakın bırakma, yazıver, seyrek olsun!
Belki şirin, sanatın yüzü güler bu yüzden,
Sanatkârın eline geçer bir ekmek olsun!
Cihan kıymet verirken mücerret ilimlere,
Neden bizde bu işler yarım bir meslek olsun?
İlmimiz yükselince göklere, Çamdeviren,
Bu kartal katarına takılan leylek olsun!

— Ah bir kazma bulsaydım..
— Çalışacak mıydın?. .
— Yok be, yatağımı kabartacaktım!..

Haftanın Anketi:

MEŞHUR ADAM

Nihayet ben de meşhur olmuşum! Bunu, son günlerde geçirdiğim hafif tertip üzüntülerden anlıyorum..

Geçen gün, öğle üzeri, bir mahallebici dükkânının önünden geçiyordum. Biliyorsunuz, her sahada görülen inkılâp mahallebici dükkânlarına da tesir etmiş olacak ki, onları, artık, mahallebicilikten çıkarıp sıhhî bir lokanta haline getirmiştir. İşte, yarı mahallebici, yarı tavukçu olan bu dükkânların birinin önünden geçerken, ansızın, aç olduğumu hatırladım. Midem de rahatsızdı. Şimdi herhangi bir lokantaya gidip eti, yağı, şekeri şüpheli yemekler yiyeceğim yerde, bu mahallebici dükkânında, bir tavuk çorbası, bir tavuk söğüşü, bir tavuk göğsü yemek bana daha münasip göründü. Dükkânın ismi hatırımda değil, sahibini de tanımıyorum, fakat üstünde kocaman bir yazı ile «Hacı Recep» levhası asılı... Bu yazının altında da, ancak yaz güneşi ile seçilebilecek kadar belli belirsiz küçük bir ilâve var ama, nedir, unutmuşum: Kalfası mı, oğlu mu, çırağı mı, halefi mi, selefi mi?.. Her ne ise, buna benzer bir şey. Zaten İstanbuldaki mahallebicilerin kaçı kapısında bu adı taşımıyor? Anlaşılan, mahallebicilik âleminde bu isim tek başına bir şöhret ki, bütün dükkânlara büyük bir itimat ile kalabalık bir müşteri toplıyabiliyor.

İşte, hem midemin sevkine, hem de şöhretin cazibesine kapılarak dükkânın kapısından giriyordum ki, sağ kolumun

Bayan — İllâ beni görmek mi istiyor, soyunuk olduğumu söylemedin mi?..
Hizmetçi — Söyledim ama, gözümle görmeden inanmam diyor!..

geriye doğru çekildiğini gördüm. Döndüm, eski bir dost:

— Nereye?

Diye soruyor. Cevap verdim:

— Şurada bir pehriz yemeği yiyeceğim... İstersen sen de buyur.

— Sana yakışmaz, dedi, meşhur bir muharrir, bir mahallebici dükkânında yemek yesin? Hiç doğru değil. Lokantada perhiz yemeği yok mu?

Dostumu dinliyerek lokantaya gittim, karşılıklı otururak, mahallebicide yiyeceğim yemekleri burada ısmarladım. Yemekler fark etmediği halde hesap oldukça farketti. Orada kırk kuruşa kapanacak bir hesap, burada, garson, vestiyer yekûndan dışarı, yüz on kuruşa mal olmuştu. Aradaki seksen, doksan kuruş - luk fark, şöhretin ceremesiydi. Kaybettiğim zaman da cabası!

Akşam vakti, Beyoğlunda gezerken, bir ahbaba rasladım:

— Gel, dedim, şurada seninle iki parti tavla yapalım.

— Nerede?

— Nerede olacak? Caddedeki dükkânların yarısı kahve... Hangisinde olursa olsun...

— Benim için müsaviı ama, senin için öyle değil...

— Neden?

— Çünkü beni kimse tanımaz gibi bir şey... Fakat sen tanılmış bir adamsın, kahvede tavla oynıyor görürlerse ayıplarlar!

— Peki, ne yapalım?

— Şurada bir orkestra dinliyelim.

Büyük gazinolardan birine daldık. Bizim eğlenceli tavla partisi yanmış, yerine gürültülü bir saz takımı canlanmıştı. Dört tarafı kapalı bir yerde, başımız şişerek, on beş kuruşa içebildiğimiz iki çaya yüz eli kuruş saydık. Hemen hiç eğlenmeden çıktık.

Eve geldim. Bizim kadının yüzü bir karış.

— Hayrola? dedim.

— Al da marifetini gör!

Diye önüme allı, yeşilli bir zarfla kâğıt attı. Okudum: Bilmediğim bir bayan, benden, el yazımla fotoğrafımı istiyordu... Ben bu taleplere ötedenberi alıştığım halde refika bir türlü alışamıyordu! Kabahatli gibi bir köşeye sindim. Şöhret, beni evimde bile rahatsız ediyordu.

Hazır elbise giyemezsin, çünkü meşhursun. İkinci mevkie binemezsin, çünkü tanırlar! Piyazcı dükkânımda karın doyuramazsın, çünkü ayıp olur! Çoluk, çocuğunla sokağa çıktın mı, otomobile atlıyacaksın, şöhretin levazımından biri budur. Sinemada, tiyatroda loca, yazın en azdan Boğaziçinde sayfiye, kışın da vasati olarak Taksimde apartıman...

Bunlar, hep tanılmış olmanın icapları! Hulâsa, şöhret, gitgide öyle bir baş belâsı oluyor ki, insanı, nefsi için, kendi için çalıştırmıya, gezdirmiye, eğlendirmiye mecbur ediyor. Muhakkak olan bir nokta varsa, o da, şöhretin kadından daha masraflı olduğu keyfiyetidir...

Ressamın neden apartımanı yoktur? Heykeltraşın otomobili niçin bulunmaz? Niçin rahatı, keyfi yerinde bir artiste tesadüf etmiyoruz? Hattâ, kıymetli bir kemana sahip kaç virtüloz vardır? Hulâsa, bütün bilinmiş sanatkârlarımızın, dışı mamur, içi harap bir halde gezip tozmalarının sebebi ne olsa gerek?.. Şöhret!

Ah, bu şöhret olmasaydı, bu şöhretin icap ettirdiği masraflar ve israflar olmasaydı, eminim ki, meşhur adamlar geniş bir nefes alırdı...

Kulak misafiri

ZENGİN OLMAK İÇİN

YAZAN: NECDET RÜŞTÜ

— 1 —

Bay Mişon gazete okurken, durdu:
— Nedir bu işkence?.. Diye, kudurdu,
Gelmeli edilen cefanın sonu..

Verilen son karar kızdırmış onu,
Küplere bindirmiş, deli etmişti,
Yapılan bu tazyik cana yetmişti:
Berlinde bulunan yahudilere
Polisçe yasaktı girmek her yere..
Merakla okudu : Daha bir sürü
Emirler vermişti polis müdürü.
Bir millî heyecan duyarak coştu,
Bu hırsla masanın başına koştu.
Elleri titriyor, yüzü sapsarı,
İlhamı kabarıp, yazdı şunları:

Pek sıkılmış dediler
Berlinde yahudiler.
Hepsi kurtuluş diler
Derdini saya saya.

Mişon!.. Hürmetle iğil,
Burasını cennet bil.
Yasakmış otomobil:
Yürüyorlarmış yaya.

Bütün çareler aksak,
Kurtuluş yok ne yapsak.
Plâj, tiyatro yasak,
Gitmek yok sinemaya.

Gerçi dururum sakin,
Diş biliyorum lâkin.
Onlara duyduğum kin
Kalbimde tuttu maya.

Dertli mösyö, madamlar,
Gözlerin yaşı damlar.
Bu zavallı adamlar
Hicret mi etsin aya?..

Salarlar hazineme,
Başka yer benim neme!..
Razıyım cehenneme,
Ben gitmem Almanyaya..

— 2 —

Mişonun kederi yüzünden belli
Olurken, ansızın buldu teselli,
Düşündü;
— Bukadar sıkılma, canım;
Bu dünya yüzünde benim vatanım,
Doğduğum yer değil, doyduğum yerdir!.
Kendini zamana uyduran erdir;
Berlinde oturup aç kalmadansa,
Hicret et: Doyurur seni Fıransa!..
Baktın ki, orada yapacak iş yok,
Romaya gidersin; karnın yine tok!..
Onlar da dedi mi uğurlarola,
Temkini bozmadan düşersin yola,
Bu sefer bir başka yere koşarsın:
Karada yürürsün, deniz aşarsın;
Ayakta kalmasa bile kundura,
Gidersin: Karşına çıkar Londura!..
Orada asarsın artık kandili,
Hem böyle yaparsın hava tebdili!..
Yollarda gözünü açıp eğer sen
Dünyanın haline dikkat edersen
Kompetan bir tüccar olursun er, geç!..
Meselâ: Sulh için yaşıyan isveç
Razıdır çıkarsa bir Cihan harbı!..
Dikkat et, anlarsın nedir sebebi:
Bir sürü fabrika yapıyor silâh!..
İnsaflı olmalı, ticaret mübah,
Büsbütün işsiz mi kalsın orası,
Silâhın kurulmaz salamurası!..
Böylece etrafta tetkik yaparsın,
Puntunu getirip bir iş kaparsın!..
Ey Mişon!.. O zaman gözlerini aç,
Düşün ki: Derdine paradır ilâç!..
İşlerin hele bir gelsin tavına,
Dünyada çıkarsın altın avına!..
Kasana yığılsın dolar, siterlin;
Ver, olsun Hitlerin Viyana, Berlin,
Sen çekil köşeye, koca milyoner;
Bu dünya o zaman elinde döner!..

Tükenmez bir servet... Bu ruya hoştu,
Düşündü, bay Mişon yeniden coştu:
Gözünde belirdi sarı altınlar,
Hiç biri kalp değil: Vur yere, çınlar!..
Bu hayal önünde boş duramazdı,
Bay Mişon bu sefer şunları yazdı:

Bir metelikse varın,
Sen milyonersin yarın!..
Kasanda altınların
Benzer sarı denize!..

Koy parayı kasana,
O, kuvvettir insana!..
Selâm vermeyen sana
Önünde gelir dize!..

Mabudumuzdur dünkü,
Yarınki ve bugünkü;
Tanrı parayı çünkü
Vekil gönderdi bize!..

— 3 —

Milyoner olunmaz nazariyatla,
Çarpışmak lâzımdır mutlak hayatla.
Düşündü: Lâzımdı biraz sermaye,
Mişonu aylarca yordu bu gaye.
Fakat bir tesadüf kurtardı onu,
Mucize!.. O zengin oldu en sonu,
Ne yaptı, öğrenmek değildi kabil.
Altında koskoca bir otomobil;
Gurura delildi çatık kaşları,.

Bir gündü. Mişonun arkadaşları
Çok ısrar ettiler;
— Bu sırrı söyle
Sen nasıl servete kavuştun böyle?..
Anlattı:
— Milyoner Muiz ölmüştü,
Kızına sonu yok bir miras düştü!..
Vücudunda varmış küçük bir kusur;
Hahamın kızında bile bulunur!..
Kusuru hoş gördüm, kızı beğendim,
Bu devlet kuşiyle hemen evlendim!..
Sordular:
— Ayağı topal mı biraz?..
— Yok canım, öylesi elbet alınmaz!..
— Kanbur mu?
— Ben daha olmadım deli!..
— Çolak mı?.. Bir parça sakat mı eli?..
— Bilâkis; pek sağlam, eli, ayağı!..
— Tuhaf şey!.. Meraka verdin bayağı;
Gözleri görmez mi?.. Yahut şaşı mı?..
— Kör seçmem ben hayat arkadaşımı!..
— Bu küçük kusur ne?..
Ettiler isyan;
Baklayı çıkardı Mişon o zaman,
Şu sözü söyledi, anlaşıldı iş:
— Karnının bir parça şekli değişmiş!..

NECDET RÜŞTÜ

Son Haftanın

İNGİLTERE : Atlas denizinde bocalamağa devam etti !

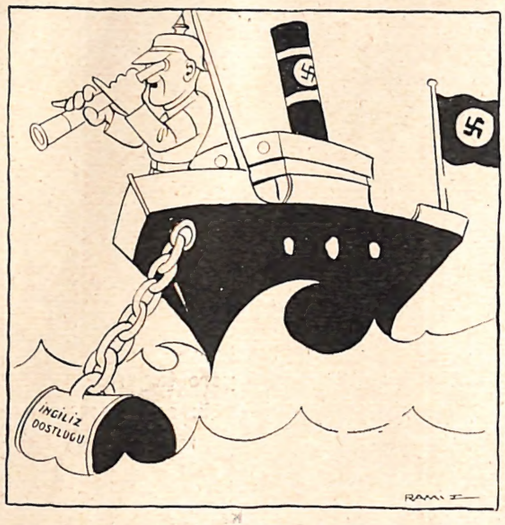

ALMANYA : Gemisini sağlam kazığa bağladı !

İTALYA: Kızıldenizde istoper etti!

Mahlût yağlar

Geçen hafta, Balıkpazarında, Tahtakalede, içine hiç yağ karıştırmadan tereyağ, zeytinyağ yapan imalâthaneler keşfedildi. Belediyenin bu keşfini gazetelerde okuyan bir İstanbullu, hemşerisine;

— Ne dersin, diyordu, bizim oldum bittim bildiğimiz bir hakikati belediye daha bugün keşfetti... Bu gayrete bakılırsa belediye ilerde, daha pek çok bildiğimiz şeyleri bize öğretecek!

— Ne gibi?

— Sudan mamul koyun sütü, glikoz ve sakarinden yapılmış tatlılarla şekerler, şekerlemeler, uzun kulaklı hayvanın etinden vücude getirilmiş halis Kayseri pastırmasile sucuklar... Daha sayayım mı?

İster a!.

— İtalya, Tunus, Korsika, Nis, Cibutiyi istiyormuş..

— İster a!.

— Fransa da hiç birini vermek niyetinde değilmiş..

— Vermez a!.

— Ne demek istiyorsun?

— İstiyenin bir yüzü, vermiyenin iki yüzü kara derler de...

— Desene, bu işten Habeşliler yüz akile çıktılar!

HOLİVUDUN CA

eniz Kazaları ...

JAPONYA : Sarıdenizde şapa oturdu !

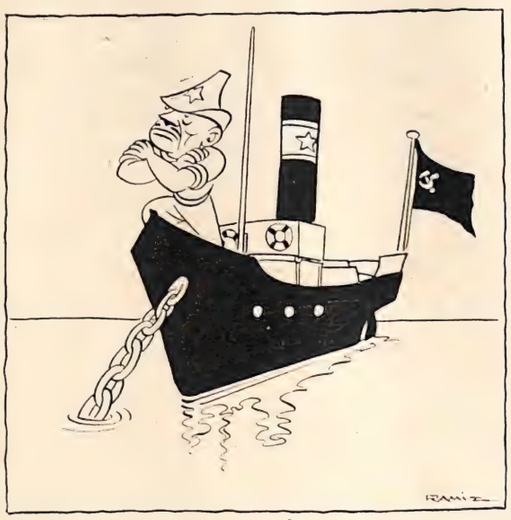

RUSYA : Karadenizde müsaid hava beklemeğe başladı !

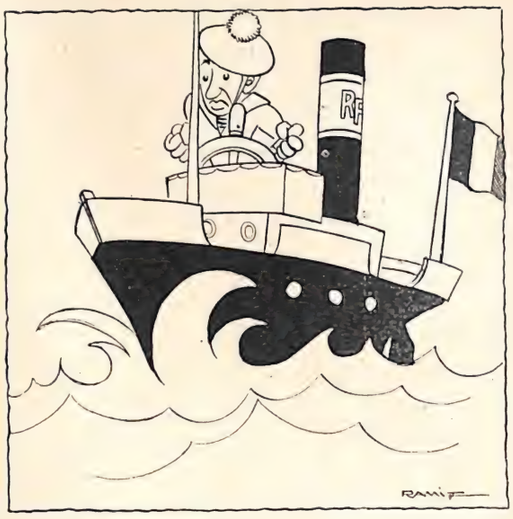

FRANSA: Akdenizde pusulayı şaşırdı!

ı KUKLALARI ..

FIKRA

Kavga

Küçük Ahmet, kendinden bir iki yaş büyük ablası Fatma ile kavgaya tutuşmuştu. Ablası, Ahmede; «Maymun!» dedi, Ahmet: «Tavşan!» mukabelesinde bulundu, kavga ilerledikçe hayvan isimleri biribirini kavalayıp duruyordu..

Nihayet Ahmet, ablasına, bütün avazile:

— Hayvanat bahçesi!

Diyerek meseleyi kökünden halletti!

Bin tane

Bayan kâtip, patrona:

— Demin zevceniz telefon etti, dedi.

— Size ne gibi haberler emanet etti?

— Yalnız; «Bin buse!» dedi..

Patron, kâtip bayanın saçlarına dudaklarını bir kere dokundurdu:

— Şimdi sizden dokuz yüz doksan dokuz alacağım kaldı!

Nane yemiş

Tanzimat paşalarından biri Manas efendiyi yemeğe çağırmıştı. Yemeğin sonunda çilek yerlerken, paşa, yanlışlıkla meyvayı şekere batıracağı yerde tuza bulamıştı. Çileği dalgınlıkla ağzına attı, fakat atmasile çıkarması bir oldu.

Yüzünü buruşturarak;

— Yediğim naneye bak!

Dedi. Manas efendi dayanamadı;

— Bu bir şey mi? Bunun daha büyüklerini her gün Babıâlide yiyorsunuz!

Kulaktan Kulağa

Ağaçtaki düğmeler

Apartımanda doğup büyüme bir çocuktu. Denizi bardakta, çiçeği vazoda görmüştü.

Bir bahar günü babasile anası onu bir kırda gezmiye götürdü. Ağaçlar yeni tomurcuklanmıya başlamışlardı. Çocok bu tomurcukları göstererek bağırdı;

— Baba bak, ağaçlarda düğmeler bitmiş..

Adamcağız yan gözle karısına bakarak cevap verdi;

— Darısı benim gömlekler, ceketler ve yeleklerin başına oğlum..

Garsonun Türkcesi

Avrupada şark dilleri mektebinde az buçuk Türkçe öğrenmiş bir ihtiyar Fransızdı. Bazı tarihî eserleri tetkik için Anadolu içinde tetkikat yapmıya gelmişti.

Bir gün Orta Anadolu kasabalarından birinde dolaşırken karnı acıktı, bir lokantaya girdi.

Lokanta o gün hıncahınç dolu idi. Kimsenin kimseyi görmiye vakti yoktu. Beyaz gömlekli bir garson masalar arasında dolaşıyor fakat bir türlü onun masasına yaklaşmıyordu.

Fransız Türkçe «Buraya gel» demesini biliyor fakat «Garson» un Türkçesi ne olduğunu bir türlü hatırlıyamıyordu.

Cebinden lûgatini çıkararak garson kelimesini buldu ve karşısındaki Türkçe kelimeyi bağıra bağıra okudu;

— Buraya gel bekâr!,

Muharrir ve aktris

Meşhur tiyatro muharriri yeni piyesindeki baş rolü, bazı arkadaşlarının tavsiyesi üzerine, tiyatroya yeni girmiş bir aktrise vermişti. Provalar gayet fena gitmişti.

İlk temsilde perde açılacağı zaman aktris muharrire yaklaştı;

— Korkuyorum üstat, dedi, çok korkuyorum.

Muharrir elini göğsüne koydu;

— Bir de benim halimi sorun...

Yaprak ve kiraz

Tabiat ve manzara âşıklısı bir adam olduğu için o pazar karısını zorla kırlara götürmüştü.

Ağaçlar henüz yapraklanmıya başlamıştı. O hayran hayran etrafını seyrederek;

— Bahar gemiş, diyordu, tabiat uyanmıya başlamış.. ağaçlar çiçekleniyor...

Karısı dudaklarını büktü;

— Bu bir şey mi, dedi, yarın seni şapkacıma götüreyim de geçen gün ısmarladığım şapkayı alalım... Onun üzerindeki kırmızı kirazlar yanında bak bunlar bir şey mi?

Çocuğun marifeti

Sokakta bir kutu içinde tanesi kırk paraya karamelâ satan bir çocuğa sordum:

— Canın istedikçe çok şeker yer misin?

— Ne gezer? Usta sayı ile veriyor... Eksik para götürürsem dövüyor.

— Öyle ise ne yapıyorsun?

— Ne yapacağım, karamelâları maşa ile ağzıma sokup emiyorum.

Cinayet

Şehzadebaşı tiyatrolarından birinde Otello oynanıyordu. Fiatlar çok ucuz olduğu için tiyatro erkenden dolmuştu. Fakat halk buna rağmen içeri girmek için gişenin önünde ve kapıda gürültü ediyordu.

Tiyatro idaresi kalabalığı dağıtmak için nihayet polis çağırmıya mecbur olmuştu.

Anadoludan yeni gelen bir yabancı, polisin zorla kalabalığı dağıtmıya çalıştığını görünce yolda tesadüf ettiği gözlüklü bir adama sordu;

— Yahu hemşeri nedir bu gürültü... İçerde cinayet falan mı oluyor ki?

Gözlüklü: — Evet, dedi, doğru tahmin ettin hemşeri.

Köylü gözlerini açtı::

— Acep kimi öldürüyorlar?

Gözlüklü yine cevap verdi:

— Şekspir isminde bir biçareyi..

Komşuluk

İhtiyar köylü pazarda rasladığı nefere sordu:

— Oğlum sen izinli mi geldin?

— He baba..

— Kırşehirde Veli oğlu Aliyi tanıyor musun?. Benim oğlum..

Nefer düşündü;

— Vallâhi tanıyamadım baba...

— Sen kaçıncı kolordudansın?

— Beşinci..

— Tanıyacaksın... Sana pek yakın. O da altıncı kolordudandır.

Yıldızların ismi

Kahvede bön yüzlü, şaşı gözlü bir adamcağız söylüyordu.

— Bir tayyare icat ederek yıldızlara gidip gelmek istiyorlarmış.. Bunda şaşılacak bir şey yok. Bir gün elbette bunun da bir çaresini bulurlar. Benim asıl hayret ettiğim şudur: Mademki şimdiye kadar dünyadan yıldızlara hiç bir gelip giden olmamış.. o halde adlarını nerden öğrenmişler?

Terzi faturası

İki kibar dost arasında;

— Yahu sen karının terzisinin taksitlerini muntazaman verdiğin halde kendininkini vermiyorsun.

— Karımın terzisi bizim apartımanda oturuyor da ondan...

Canlı portre

(S..) resim sergisi için bir portre hazırlamıştı.

Bu portreden bahseden arkadaşı şöyle söylüyordu;

— (S..) hakikaten emsalsiz bir şaheser meydana getirmiştir. Portre okadar canlı, okadar canlı ki, yaşıyan bir insan gibi sakalı çıkıyor ve ressam her sabah ustura sını eline alarak suratını traş etmek mecburiyetinde kalıyor.

Papağan

ATLATILMIŞ KAZA

ARKADAŞIM anlattı;

— Benim bir geveze berberim var, kendisinden çok memnunum... On senedenberi saçlarımı ona kestiririm. Onu bana sevimli gösteren tarafı, yalnız söylemeyi değil, dinlemeyi de bilmesidir. Öyle sanıyorum ki, berberlerin içinde müşterinin de söz söylemek hakkını kabul eden yegâne adam budur. Makasın can sıkıcı şıkırtısı, usturanın sinir uyuşturucu gezintisi üzerine bir de berberin gevezeliği eklenirse uyumamak insanın elinde değil. İşte benim anlayışlı berberim, lâkırdı fırsatını arasıra bana vermekle, beni, traş koltuğunda uyumak münasebetsizliğinden kurtarır...

— Aman efendi, ne oynuyorsun öyle.. Piyango mu çıktı, yoksa define mi buldun?
— Daha mühim, bir yerden elli kilo kok kömürü buldum!..

Dün ona gittim. Bir saatlik traş programı mucibince Daladyenin seyahatinden, radyonun parazitine kadar aklına, daha doğrusu ağzına gelen her şeyden bahsetti. Nihayet gençliğimi, yakışıklı olduğumu, güzel giyindiğimi söyleyip beni koltuklamak ve dolğunca bahşişi haketmek suretile söz sırasını bana verdi. Onun maharetli suallerine gelişi güzel cevap verirken, ben de bilmem nasıl oldu, sohbet, aşk hikâyelerine intikal etti.. Aramızda on senelik bir münasebet var, böyle bir berbere elbet bazı esrar verilebilir. Ben de, gevezeliği ele alarak son muvaffakıyetlerimden birini anlatmıya başladım...

Anlattığım hikâye şu idi: Bir sonbahar akşamı, köprüde, vapura yetişmek için acele ediyordum. Merdivenleri hızla atladım, fakat tam parmaklığın önüne gelince vapurun hareket ettiğini gördüm. Orada, benim vaziyetimde kalan genç, güzel, fıkır fıkır bir kadın da vardı. O da vapuru kaçırmıştı. Biribirini tanımamakla beraber felâkette müşterek olmanın verdiği bir âşinalıkla biribirine bakanlar gibi göz göze geldik.Hiç tereddüt etmeden, kendisine:

— Galiba siz de vapuru kaçırdınız? Dedim. Gülümsedi;

— Evet, sizin gibi..

Fakat bu gülümsemede canı sıkılan insanların saklamak istedikleri azap seziliyordu. Belli ki, vapurun kaçmasından pek de üzüntüsüz değildi!

Ben konuşmama devam ettim;

— Nereye gidecektiniz?

— Yeniköye.

Kendisine bir teklifte bulundum;

— Bu nezaketsiz vapurdan intikam almak için bir çare buldum, bilmem kabul eder misiniz? Hemen bir otomobile atlayıp vapurdan önce Yeniköye yetişmek... Bu suretle ben, vapuru kaçırma-

yı, kendi hesabıma bir saadet diye de kaydedebilirim.

Sözü uzatmıyayım, ufak bir tereddüt, süreksiz bir nazdan sonra, genç kadın, teklifimi kabul etti. Dediğim gibi, otomobile atladık, Yeniköye yollandık. Şu var ki, güzel yoldaşımı, vapurdan evvel değil, belki iki, üç saat sonra istediği yere ulaştırmak kabil oldu... Çünkü Yeniköye kadar, bir iki gozinoda ve birkaç ağaç dibinde başbaşa dinlenmiş, dudak dudağa konuşmuştuk..

Bu kadınla bir, iki ay tatlı günler geçirdim.. Kocasının kim olduğunu söylemiyor, ancak sabahleyin evden çıktığını, son vapurla eve döndüğünü anlatıyordu. Bunun için, benimle hiç bir geceyi beraber geçirmemişti. Sabahleyin buluşuyor, akşam üstü ayrılıyorduk. Öyle cana yakın bir gülüşü, öyle tatlı bir konuşması vardı ki... Gülüşünü hatırladıkça bana da bir gülümseme geliyor... Sesindeki şakraklık hâlâ kulaklarımda! Sarı saçları, mavi gözleri, beyaz teni ile bir içim su idi. Kocasının müthiş kıskanç olduğunu, kendisinden şüphelendiği dakikada ikimizin, hattâ üçümüzün de hayatı tehlikede olduğunu anlata anlata bitiremiyordu...

Sonra, bu güzel kadını, birdenbire kaybettim. Bana nasıl ansızın gelmişse benden yine öyle ansızın uzaklaştı, gitti!

Berberime anlattığım hikâye tam buraya gelmişti ki, traşım bitmek üzereydi, berber boğazıma son usturayı vuruyordu... Hikâyemi dikkatle dinlemişti. Bitirdiğimi anlar anlamaz;

— Sevgiliniz Yeniköyde mi oturuyordu?

Diye sordu.

— Evet, dedim...

— Adı neydi?

Sesinin boğuk çıktığını gördüm . Aynadan yüzüne baktım; sapsarı kesilmişti. Elindeki ustura titriyordu. Ondaki bu sar'a buhranını görünce: «Fatma Şükran!» diyeceğim yerde vazgeçtim;

— Ayşe Hicran!

Dedim. Berber, geniş bir nefes aldı;

— Oh, çok şükür... Ya Fatma Şükran deseydiniz.

— Ne olurdu?

— Usturamı kullanamıyacaktım... Çünkü Şükran, karımın ismidir.

Atlattığım kazayi gördün mü? Şimdi bana bir; «Geçmiş olsun!» demez misin?

Yolcu

Yenicami

Arkadaşımı tepeden tırnağa kadar çamur içinde gördüm, sordum:

— Geçmiş olsun... Otomobil mi çarptı, tramvaydan mı yuvarlandın?

— Çok şükür, hiç biri değil!

— Öyle ise bu halin ne?

Arkadaşım içini çekti;

— Yenicamiin önü açılmış dediler, ben de şu millî âbidemizi doya doya seyredeyim dedim... Eminönünde beş on dakika oyalanarak dediğimi yaptım, işte bu hale geldim.

Tercih

İki genç kız fiskos ediyordu:

— Niçin Hasanı Hüseyine tercih ettin?

— Ne yapayım, Hasanın aşkı Hüseyininkinden daha büyüktü..

— Nereden anladın?

— Hasanın apartımanı Hüseyininkinden, Hasanın otomobili Hüseyininkinden daha geniş de...

— O herif bu lekeyi nasıl temizliyecek?
— Merak etme benzin tüccarı!..

Eski kalem - Yeni kalem

Eski — Mümeyiz Bey öğle yemeğinden sonra şekerleme yapıyor, uyandırmağa gelmez, bugün gidin, yarın gelin!..

Yeni — Acaba evrakımın muamelesi birkaç güne kadar biter mi?..

Bayan — Ne münasebet, muameleniz tamamlanmıştır, buyurun!..

NAMUSLU HIRSIZ

Büyük Macera ve Heyecan Romanı

— 9 —

Demirsoy paralara bir göz attıktan sonra cebinden bir stilo çıkarmış, makbuzu imzalamıya hazırlanmıştı.

Hacı Rüstem onun elini tuttu;

— Evlât şunu bir say Allah aşkına, dedi, paralar benim pek tanıdığım cinsten değil... Geçtim bir yanlışlık falan olur..

— Peki Hacı efendi...

İmam bir yandan çorbasını içerken, bir yandan göz ucile Demirsoyu seyrediyordu. Biraz evvel bu adamın bu büyük serveti görünce çıldırmasından korkmuş, sonra onun fazla bir telâş göstermediğini görünce hayrete düşmüştü. Şimdi de parayı sayarken bu işi sırf hocanın hatırı için yaptığını anlatır gibi bir hali vardı. Nihayet makbuz imzalarken ellerinin titrememesi de ona bir acayip göründü.

Demirsoy paraları tekrar zarfa koymıya lüzum görmeden masanın bir tarafına çekmiş ve karışile hafif tertip bir kavgaya başlamıştı.

— Ah karıcığım, pirzolalar yine kömür gibi olmuş. Ne olur şu sersem kadına mutfakta arasıra görünüversen...

Hacı Rüstem dayanamadı;

— Evlât, dedi, merakımı mazur gör... Pirzolalar seni bu gökten düşen servetten daha fazla meşgul ediyor gibi... Ben ise seni çıldıracak sanıyordum.

Demirsoy pirzolasını kemirerek;

— Allaha emanet... Çıldırma derecesinde değil ama sevindim... Çok sevindim doğrusu... Öyle ya... Bu âdeta gökten düşmüş bir servet... İki gözüm bak yine hardal kalmamış... Hardalsız pirzola yenir mi? Ne olur, bakkala bir telefon ediversen...

Hacı Rüstem ısrar etti;

— Mirim ya siz bana rol oynuyorsunuz.. yahut bir şey var... Yoksa paralar sahte falan mı?

Sofrada bir kahkahadır koptu. Çocuk bile gülüyordu;

— Yok Hacı efendi... Zengin değilim ama paranın sahtesini hakikisinden tefrik edecek haldeyim.

— Peki be evlâdım neye sevinmiyorsun?

Yine bir kahkaha...

— Kim demiş sevinmiyorum... Sana artık yeni bir kürk manto alırız değil mi?..

— Nasıl istersen...

— Paraya sevinilmez olur mu? Bu hırsız hakikaten çok hayırlı insanmış doğrusu... Bana öyle iki iyilik etti ki, çok fevkalâde doğrusu...

— İki iyilik mi?

— Evet iki iyilik... Birincisi tabiî büyük parayı göndermekle..

— Peki ikincisi?

— Vaktile paramı çalmak suretile...

İmam elinden pirzolasını bırakmıştı.

— Yahu pirzolayı sen de beğenmedin galiba...

— Bırak şu pirzolayı Allah aşkına çocuk... Pirzola düşünecek vakit mi? Bu adamın vaktile paranı çalmak suretile sana iyilik ettiğini söylüyorsun bu ne iş?

Demirsoy;

— Bu uzun bir hikâyedir, babacığım, dedi, istersen sana kısacasını anlatayım, dinle...

— Anlat aman...

Demirsoy başladı;

— Âdem bizim paraları sırtlayıp gittiği zaman ne halde olduğumu biliyorsun. Yirmi üç, yirmi dört yaşında tahsili yarım kalmış, üstelik de genç yaşında evlenmiş başına püsküllü bir belâ satın almış bir çocuk...

İmam dehşetle sandalyesinden kalkıp oturdu;

— O nasıl söz çocuğum... İnsan karısı için öyle şey söyler mi? Bak maşallah gül gibi geçinip gidiyorsunuz. Altın topu gibi çocuğunuz da var..

Hacı Rüstem bunları söylerken Demirsoya arkası dönük olarak büfeden bir yemiş tabağı çıkaran genç kadını gösteriyordu;

— Hattâ nikâhınızı da ben kıydım... Hanım kızıma; «İnşallah bir yastıkta kocarsınız» diye dua da ettiğimi hatırlıyorum.

Bu sefer yemek odasında bir kahkaha daha koptu.

Genç kadın elindeki tabağı düşürecek gibi bir vaziyette yerlere iğilerek gülüyordu;

— Bana mı efendi hazretleri... Fakat biz daha bugün görüşüyoruz.

— O nasıl şey?

Demirsoy söze karıştı;

— İmam efendi sen o duayı buna değil, ötekine, birinci numaraya etmiştin. Ben ondan ayrılalı yıllar oldu... Bu benim ikinci numara hanımdır..

— Allah Allah... Demek birinciden ayrıldın?

— Evet... Çok zaman evvel.. Paraların çalınmasından birkaç ay sonra..

— Tevekkeli değil.. ben de pek benzetemiyordum. Herhalde zaman ile değişmiş olacak, diyordum. Saçlar falan için mesele yok... Onları pekâlâ boyuyorlar... On beş gün kuzguni siyah renkte olan bir saçı bir hafta sonra kanarya sarısı yahut kırmızı görüyorsun... «Fakat acaba boyu nasıl uzattılar, gözlerin rengini nasıl değiştirdiler» diye şaşıyordum... Demek hanım kızım o değil ha...

Demirsoy;

— Şimdi beni dinle de meraklarını birer birer halledivereyim imam efendi, dedi, ve başladı;

— Babamdan kalan paraya güvenerek tahsilimi yarım bırakmıştım. Fakat bunu bir serserilik ve çapkınlık meyline atfetme sakın.. Ben o vakit kendimi büyük bir şair sanıyordum. Geceleri sabahlara kadar uğraşarak bir takım ipsiz sapsız şiirler meydana getirirdim. Bunları arasıra mecmualara gönderiyor fakat bir türlü neşrettirmiye muvaffak olamıyordum. Yahut neşretseler de mecmuaların kapak arkası falan gibi hatırsız yerlerine koyuverirler, bir türlü kimsenin gözüne çarpmıyordu.

Ben bunu meslekdaşlarımın beni çekememelerine, şiirlerim ortaya çıkarsa kendilerinin hiçe inmelerinden korkmalarına atfediyordum.

O vakitki kafama göre bunun bir tek çaresi vardı. Kendi başıma bir mecmua çıkarmak ve şiirlerimi o mecmuanın baş sayfasında neşretmek... Bu fikri, bir iki arkadaşa açtım. Onlar tasvirimi çok doğru buldular; «Hiç durma, hemen bir mecmua tesis et, biz de seninle beraber çalışırız,. Senin baş sayfada neşredeceğin şiirler için biz de iç sayfalarda tenkitler yazarızı Tenkit dediğimiz tabiî meth ve sena yolunda tenkitler. Hâsılı şiirlerinde

esasen mevcut olan güzelliği zorla halkın gözüne sokarız».

Sonra yine o zamanki fikir ve hesaplarıma göre bu mecmua Türkiyenin en birinci mecmuası olacaktı. Memleketteki nüfustan yüzde biri on kuruş verip mecmuamı alsa ben Karun kadar zengin olurdum. İstikbal bukadar emin ve parlak olunca tahsile devam etmenin mânası kalır mıydı? Binaenleyh mektebi asarak mecmuanın hazırlıklarına başladık. Bu ara bir çay ziyafetinde tesadüf ettiğim güzel bir kızla da nişanlandım. Evet bukadar parlak bir hayata namzet bir insan yalnız yaşıyamazdı. Bu nimetten memleketin güzel bir kızı da mutlaka istifade etmeliydi. Nişanlım gerçi zengin değildi. Fakat asîldi. Soyunda bir çok paşalar, beyler, hattâ Şeyhülislâmlar vardı.

Bir yandan birahanelerde arkadaşlarla mecmua hazırlığı yaparken, bir yandan da çaylarda kıza kur yapıyor ve çarşı pazar dolaşarak muvakkaten oturacağımız apartımanı döşüyorduk. Muvakkaten diyorum. Çünkü işler yürümiye başlayınca İstanbulun en kibar bir yerinde bir apartıman yaptıracak ve evimizi buraya taşıyacaktık.

Yine arkadaşlardan biri bana güzel bir fikir ilham etmişti; «Gazetenin çıktığı gün evlendiğin güne tesadüf etmeli, iki saadet sana bir arada gelmelidir» diyordu. Bundan parlak fikir olur mu? Hâsılı düğün günü bir koluma telli duvaklı sevgilimi alırken, öteki elimle de mecmuanın sıcağı sıcağına makineden çıkmış bir nüshasını alıyordum.

Mecmuanın baş sayfasında bir şiirim vardı. Altında büyük harflerle o gün evlendiğim yazılıyordu.

Karım;

— Keşki bu sayfaya bir resmimizi koysaydık, dedi, ben gelinlik elbisemle, sen frakınla kolkola..

— Hakikaten güzel olurdu, dedim, fakat maalesef imkânsız. Çünkü mec - mua bugün çıktı..

— Daha iyi dedin ya... Sabahleyin resmimizi aldırır, koyardık..

Sevgili karımın mecmua işlerindeki cehaletinden güldüm;

— Sabahleyin alınmış bir resim mecmuaya değil, gündelik gazeteye bile yetişmez. Onu kaç gün evvel basmıya başladığımızı bilsen...

O dudağını büktü;

— Sen becerikli olsaydın pekâlâ olurdu, dedi..

Karı koca arasındaki kavgaların başlangıcı budur. Her ne ise oralarının bize lüzumu yok.. Saadetim pek az zaman sürdü. Mecmuama müşteri olacağını umduğum halde satılan nüshaların adedi elliyi bulmuyordu. Arkadaşlar bunu bazı ufak tefek kusurlara atfederek ıslahını istediler. Lâzım gelen şeylerin hepsini yaptık... Fakat mecmua dibi delik bir tekne gibi süratle batıyordu. Onunla beraber tabiî ben de..

Fazla olarak yeni evliydim. Omuzlarımda yeni kurulmuş bir ocağın yükü vardı. Karım gayet kafasız çıkmıştı. Her saat bir münasebetsizlik çıkararak kafamı karıştırıyordu.

— Devam edecek —

Samimî edebiyat

Bir gün, İttihat ve Terakki merkezindeki Yeni mecmua idaresinde, mecmuanın erkânından biri:

— Biz bir türlü edebiyat istiyoruz, dedi, tek bir kelime ile samimî edebiyat!

Muhalifliğile meşhur bir edip, yanındakine fısıldadı:

— Ben samimî bir satır yazsam o burada güç durur... Bereket versin benim samimiyetsizliğime!

Bay — Müsaade edin, yanınıza geleyim, yağmur beni ıslatıyor..
Bayan — Sakın ha!.. Yanıma gelirseniz yağmur yerine ben ıslatırım!..

Tarihten Çizgiler: Istanbul sokaklarında seyyar dişçi!..

İş mi, gösteriş mi

Geçmiş senelerden birinde, umum müdürlüklerden birine tayin edilen bir zat, masasına oturduğu gün etrafa şöyle bir tamim gönderdi:

«Bugün müdürlük makamına geçer geçmez otomobille yapılacak bir işim olmadığını anladığımdan hemen makamın otomobilini garaja çektim!»

Kendisini tebrike gelen bir dostu;

— Tamimini okudum, dedi, hem otomobile binmeyip, hem de tamim etmeseydin daha doğru olmaz mıydı?

Umum müdür gülümsedi;

— Tamim etmiyecek olduktan sonra otomobile binmek daha doğru olurdu!

Sürat

Arkadaşım çok meraklı idi, soruyordu:

— Şimdi Kadıköyden otomobiline atlıyarak yüz kilometre süratle yol alsan akşam nereye varırsın?

— Adapazarına!

— Ya yüz elli kilometre hızla sürsen?

— Eskişehre..

— Ya iki yüz kilometre koşturursan?.

— İşte o zaman belli olmaz; Ya Haydarpaşa hastanesine, ya Karacaahmet mezarlığına!.

Dil belâsı

Manas efendi, Tanzimat devrinin tanılmış nüktedanlarından biridir. Sözleri zarif olduğu kadar da acı bir tariz ifade eder. Bunun içindir ki, Manas efendi her girdiği işten zararla çıkmıştır.

Bir gün, zamanın vezirlerinden biri, Manas efendiye;

— Sen dilinin belâsını çekiyorsun!

Diye itap etti. O, hemen cevabını yetiştirdi:

— Benim dilimin belâsını benimle bizim kadın çeker... Fakat sizin sükûtunuzun belâsını bütün felek çekiyor!

Unutmayınız ki:

Bir dişin çıkarılması, sıhhatin temel taşlarından birinin çıkarılması demektir.

Bu akılbetle karşılaşmadan evvel dişlerinize itina ederek, hergün temizliyerek onların çürümemesine, bozulmamassına ihtimam etmek lâzımdır.

RADYOLİN

Diş macunile her gün ve en az günde 3 defa fırçalanan dişler daima sağlam ve temiz kalır.

Daima Radyolin

Nezle hastalıkların kara habercisidir.

Gripin

bir kale gibi sizi müdafaa eder.

Gripin nezleyi ve gripi geçirir, hararetı düşürür.

Baş ve diş ağrılarına, romatizma sancılarına, sinir ve adalelerdeki ıztıraplara karşı en kuvvetli deva Gripindir.

Havaların çok karışık ve tehlikeli olduğu günlerde sıhhatinizi korumak için şüphesiz Gripin kullanmalısınız.

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. İsmine dikkat. Taklitlerinden sakınınız ve Gripin yerine başka bir marka verirlerse şiddetle reddediniz.

Ağız, boğaz, burun yollarile vücuda giren nezle, kızamık, kızıl, grip gibi bulaşıcı hastalıklardan korur. Yarım bardak suya bir kahve kaşığı Neosterin buraları hiç tahriş etmeden temizler, ağrılarını geçirir, fena kokularını izale eder.
Eczanelerde reçetesiz satılır.

M. ZEKİ ERMAN

Mektepliler Pazarı Zonguldak

Yedigün ve bütün neşriyatının satış yeri. Bilumum mektep kitapları ve mektep lik alâtı. Uygun şartlarla levazımı, kırtasiye, fotoğraf, mühendis-

AKBA

Kitapevi — Ankara

Bütün mektep kitaplarının satış yeridir. Mektep kırtasiye çeşitleri en müsait şartlarla temin edilir. Tel; 3377

ANTALYA

DİLEK KİTAPEVİ
NAİL KONUK

Yedigün neşriyatının bütün çeşitlerini okuyucularımız Dilek Kitapevinden tedarik edebilirler. Mektep kitaplarınızı, kırtasiye ve fotoğraf levazımatınızın ucuz fiatlarla Nail Konuk ticarethanesinden tedarik edebilirsiniz.

Niçin ıstırap çekiyorsunuz?

BİR DEFA DA

Neokürin

alınız.

NEOKÜRİN sizi bu müziç baş ağrılarından, nezle ve gripten derhal kurtaracaktır.

NEOKÜRİN kalbi yormaz ve mideyi bozmaz..

Tek kaşe 6, altılık kutu 30 kuruştur. Her eczanede bulunur,

NEOKÜRİN ismine dikkat.

AYLIK EV DOKTORU

İlk sayısından itibaren çok beyenilen ve çok sevilen AYLIK EV DOKTORU Mecmuasının dördüncü sayısı 1 Birincikânunda çıktı. Bu sayı da birçok kıymetli ve istifadeli bilgilerle doludur. Kendisinin ve ailesinin sıhhatini lüşünen herkes her ay başı bu güzel mecmuadan birer tane edinBütün bayilerimizde bulunur.
melidir. Fiatı yalnız 10 kuruştur.

Atletik hatutunuzu muhafaza ediniz

Şişmanlıkla mücadele ediniz ve bunun en iyi çaresi olan SHORT LINIA yı giyiniz. Daimi masajının tesirile yağlı tabakayı giderir. Hususi elâstikî bir örgüden yapılmış olan SHORT LINIA adi bir kâğıt gibi yıkanır.

Fiyatı: 10 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. ROUSSEL

Paris, 166 Bd. Haussmann
İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No. lu.

Mağazamızı ziyaret ediniz veya 19 No.lu tarifemizi isteyiniz.

KARİKATÜR

Doktor — Maşallah kalbiniz pek kuvvetli !
Kadın — Tabiî kuvvetli olur Bay Doktor, içinde az sporcu mu var.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S